

'Wat doet Kevin vanavond?,' vroeg Carmen mij. Ik wist te vertellen dat hij met vrienden zou gaan feesten en vast van plan was om een leuk oud en nieuw te vieren. Ze hoefde zich geen zorgen te maken om haar zoon - die amuseerde zich wel, zeker nu zij weer was opgeknapt en de herinnering aan de afgelopen weken langzaam wegebde. We werden minder bang, we duwden en redeneerden de angst graag en gretig weg. Het zou voorlopig wel weer goed gaan, zeiden we tegen elkaar met een stellige uitdrukking op ons gezicht. Ze had tenslotte zoveel longontstekingen overleefd.

We zaten op de zevende verdieping van een pas vernieuwde vleugel van het OLVG in de conversatieruimte en keken door een groot, gloednieuw raam uit over de stad. Daar zaten onze spiegelbeelden, tegenover ons, en keken ons aan. Regelmatig schoten in de verte geluidloze vuurpijlen en waaiers van vuurwerk de lucht in. We glimlachten om het feit dat achter onze hoofden een bescheiden vuurwerkshow werd gegeven en ondertussen namen we in een haast weemoedige stemming de stand van zaken door.

Het was er bijzonder stil, er waren niet veel mensen die met oud en nieuw in het ziekenhuis moesten blijven. De meeste achterblijvers waren erg ziek en lagen in bed. De gemeenschappelijke koelkast, de dagelijkse aanleiding tot grote verontwaardiging, omdat alles er altijd uit werd gejat, zoemde zachtjes. De enige andere aanwezige in de ruimte had de televisie zacht gezet om ons niet te veel te storen. Na verloop van tijd stond hij op en ging terug naar zijn ziekenhuisbed.

We doofden direct alle tl-lichten. Het licht dat uit de gang naar binnen viel was voldoende. We hadden een glaasje fris, heel betamelijk.

'Ik wil nooit meer aan de beademing, Marleen. Zul je daar op letten?'

Ik hoefde maar te knikken. Dat zag ze in de ruit. Toch zei ik luid en duidelijk: 'Ja.'

Voorzichtig bedachten we kleine plannetjes voor 1995. We zouden naar Eurodisney gaan, ze wilde proberen uit te zoeken wie haar vader was en of hij nog leefde. Vervolgens mijmerden we door naar het jaar 2000. 'Dat haal ik,' zei ze, 'laten we dat afspreken. Dan is Kevin al bijna volwassen. Ik kan wel vechten. En daarna zien we weer verder.' In de donkere ruit keken we elkaar aan.

Tegen tien uur vertrok ik naar vrienden om daar de jaarwisseling te gaan vieren. Toen we om twaalf uur op straat stonden en naar het vuurwerk keken, stelde ik me voor hoe Carmen nu alleen in de conversatiezaal zou zitten, starend naar haar spiegelbeeld terwijl daarachter alles verlicht werd door vuurwerk.